

Řekni mi to a já to zapomenu. Ukaž mi to a já si to možná zapamatuji. Zapoj mě a já to pochopím.

Konfucius

RČENÍ

**PŘEDURČENÍ, NEBO
SVOBODNÁ VŮLE**

**SYMBOLISMUS
PLANETY ZEMĚ**

n@ – BULLETIN

Filozofie pro život – č. 117 – 25. srpen 2019

Filozofie, kterou v Nové Akropolis navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

PhDr. Slavica Kroča, šéfredaktorka

Redakce a grafická úprava:

Eva Bímová

Mgr. Ivana Hurytová,

Martina Flaitingrová,

Mgr. Aleš Gabriel

Vydává Nová Akropolis z. s.

Varšavská 19, 120 00 Praha 2

Tel.: 222 515 152, mail: nova@akropolis.cz

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

© Nová Akropolis z. s.

Všechna práva vyhrazena. Tento bulletin nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

za pár dnů začne září a děti i studenti se vrátí do škol. Ve skutečnosti jsme ale všichni ve škole života, kde neustále dostáváme nové lekce, sklízíme úspěchy, ale také občas obdržíme hodnocení „nevyhověl“ či poznámku. Často se tomu bráníme a říkáme si: *já už jsem přece dávno vystudoval, mám na věci jasný názor a ten nemíním měnit, už se nechci dál nic nového učit...*

V tomto rychle se měnícím světě ale takový postoj neuspěje. Jednak proto, že ztratíme krok s dobou, což možná není zas tak důležité pro naši duši, ale je to nezbytné pro přežití těla. Tím druhým, vážnějším voláním je vnitřní potřeba stability a určité jistoty v sebe sama, právě proto, abychom v tomto zběsilém tempu změn zůstali klidní a abychom se měli o co opřít. Protože to jediné, co nám určitě zůstane navzdory všem změnám, jsme my sami – naše přesvědčení, náš systém hodnot, naše vnitřní jistota a sebedůvěra.

Věříme, že živým pramenem, z něhož lze pít nápoj síly a inspirace, je filozofie. Navzdory tomu, že filozofové byli často nedoceňováni, vysmíváni a někdy i krutě pronásledováni, nevzdávali se a věrně následovali volání své duše hledající pravdu a pochopení světa i sebe sama. Jejich slova k nám promlouvají i přes hradby staletí a zní, jako by byla napsána nedávno – tak přesně vystihují naše vlastní hledání a pocity.

Mgr. Ivana Hurytová

PODOBENSTVÍ

Každé ráno se v Africe probouzí lev. Ví, že musí běžet rychleji než gazela, aby ji ulovil, jinak umře hladu.

Každé ráno se v Africe také probouzí gazela. Ví, že musí běžet rychleji než lev, jinak přijde o život.

Každé ráno, když se probudíš, neptej se, jestli jsi lev nebo gazela, ale dej se do běhu.

Nikdy neztrácej naději, ať se děje cokoli. A pusť se do díla!

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Matka: Vstávej synku, musíš do školy!

Syn: Nechci do školy, mami...

Matka: Proč ne?

Syn: Děti mě nenávidí a učitelé mnou pohrdají.

Matka: Musíš do školy.
Za prvé je ti 45, a za druhé jsi ředitel!

SYMBOLISMUS PLANETY ZEMĚ

Náš cyklus o symbolismu planet uzavřeme tou, která je naším domovem. Je třetí planetou naší sluneční soustavy. Pro nás, kteří na ní žijeme, nabývá výjimečného a jedinečného postavení. Někdy říkáme, že je planetou modrou či zelenou, protože poskytuje prostor pro různé formy života.

Podobně jako Venuše má i Země ženské jméno a také dává lásku, ale její láska se projevuje především rozením – jen ona je nositelkou rozmanitých forem hmotného života. V mnoha tradicích vystupuje jako velká Matka, která nám dává život.

Řecká bohyně Gaia je pramatkou všeho, co na Zemi žije a roste. Pro Řeky představovala archetypální bohyni Země, a byla tak i samotnou Zemí. Dle řeckých mýtů se zrodila z prvopočátečního Chaosu. Sama ze sebe rodí hvězdné nebe – Urana, hory, pláně i údolí a nakonec rozsáhlé a hluboké moře Pontos. Společně se svým manželem Uranem zplodili řadu velkých božských bytostí – Titány, Kyklopy, Hekatoncheiry, Giganty. Přestože její děti nebyly mezi později zrozenými bohy příliš v oblibě, ona sama je upřímně a bezmezně milovala, vždy stála na jejich straně a bránila je. Byla zobrazována jako důstojně vyhlížející zralá žena. V některých případech byla ztotožňována s řeckou bohyní plodnosti země Demeter. Podobná, avšak ne zcela stejná jako řecká Gaia byla římská bohyně Terra či Tellus. Pro Římany zůstávala především zemí, která dávala vyrůst rostlinám a plodům, jimiž živila lidstvo.

V Egyptě byl bohem Země i samotnou Zemí bůh Geb. Od nejstarších dob ho považovali za otce bohů. Společně se svou manželkou Nut, bohyní nebeské klenby, zplodili ostatní

bohy. V pozdější době ustoupil do pozadí, ale s Nut zůstali významnými rodiči ještě významnějších božstev – Osirida a Setha, Isis a Nefthys. Také v představách starých Egyptanů byl Geb půdou, která přináší živým potravu a mrtvým věčný odpočinek. Sám však nebyl spojován s její plodivou silou, tu představoval především jeho syn Osiris. Geb byl zobrazován jako člověk s korunou egyptských faraónů na hlavě.

Není podstatné, zda budeme Zemi vnímat jako Matku, nebo Otce. Všichni víme, že k početí života jsou potřeba oba dva. Podstatné je poučit se ze symbolických pojetí starodávných lidí, kteří se dívali na Zemi jako na živou bytost. Bytost, která se zrodila, vyrostla a sama dala život dalším formám, včetně nás. Jisté je, že jednou i Země zemře a rozpadne se. Do té doby se však bude snažit udržovat sama sebe v rovnovážném a harmonickém stavu, protože to je přirozené pro každou živou a zdravou bytost. A proto bychom se individuálně i kolektivně měli více zamýšlet nad tím, zda k tomuto rovnovážnému a harmonickému stavu přispíváme, nebo ne.

Můžeme se obejít bez mnoha zbytečných věcí, které považujeme za důležité. Ale bez Země se neobejdeme. Země totiž zůstává jediným principem, který dokáže stále plodit a zajistit život nám všem.

Ing. Leoš Flaitingr

ZE ŽIVOTA NAŠÍ ŠKOLY

FILOZOFICKÝ KEMP

DOBROVOLNICKÝ KEMP

- FILOZOFIE
- KULTURA
- DOBROVOLNICTVÍ

Filozofický kemp

Třetí červnový víkend si členové Nové Akropolis z celé ČR opět připomněli skutečný význam slova *Filozofie* (láska k moudrosti), a to v nádherné přírodě v srdci Vysočiny. Nechyběly přednášky, ranní hatha jóga, krátký kurz první pomoci ani cvičení z psychologie. Trénovali jsme pozornost, rytmus, imaginaci i paměť. Deštivý sobotní večer nám rozhodně nezkazil náladu a při krátkých divadelních scénkách jsme se s humorem i poučením ponořili do zenových podobností a starého slovanského příběhu. Neděle pak byla ve znamení dobrodružné cesty plné nových zkušeností. Kemp byl zakončen symbolickým vztyčením sloupů malého řeckého chrámu, jehož tympanon nesl nápis „Poznej sám sebe“.

Dobrovolnický kemp

Již podruhé se posluchači a absolventi našich kurzů rozhodli věnovat jeden z prázdninových víkendů ušlechtilé pomoci svému okolí. V počtu 37 dobrovolníků jsme odpracovali více než 400 hodin a zaměřili jsme se celkem na tři oblasti. Tradičně jsme pomáhali se zalesňováním, obnovováním remízků a budováním mokřadu v obci Bohuslavice, což je zvláště v současné době sucha velmi aktuální téma. Již podruhé jsme také přiložili ruce k dílu v kočičím depozitu Dobré ruce ve Zlíně. Novinkou letošního roku byla spolupráce se zlínským Domovem pokojného stáří Naděje a s Charitním domovem pro matky s dětmi v tísní. Ačkoliv byla práce často velmi náročná, vládla na všech místech stále optimistická a přátelská atmosféra a při večerním táboráku jsme nadšeně sdíleli své nové zkušenosti i veselé okamžiky, o které rozhodně nebyla nouze.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... mnoho rčení či úsloví, která dodnes používáme, má svůj původ ve středověku?

Například tvrzení, že *pátek třináctého* je nešťastným dnem, má kořeny ve 14. století. V pátek 13. října roku 1307 došlo na příkaz krále Filipa IV. Sličného k zatčení přibližně pěti tisíc templářů a k zabavení řádového majetku. (Proč byl řád tak významný, že se den jeho likvidace zapsal do lidového povědomí jako nešťastný den, se můžete dočíst v knize *Tajný ideál templářů* od Delie S. Guzmán.)

Úsloví, že máme nebo o něčem víme *houby s octem* je odvozeno od biblického příběhu o Ježíšově ukřižování. Když Ježíš na kříži trpí žízní, jeden z vojáků mu jako výsměch místo vody podá houbu namočenou v octu.

Prokázal vám někdy někdo *medvědí službu*? Tohle spojení pochází ze staré bajky, v níž se jeden muž spřátelí s medvědem, a když usne, medvěd se snaží ochránit ho před dotěrnými mouchami. Jedna obzvlášť neodbytná se usadí na spáčově hlavě, a když se medvědovi nedaří ji odehnat, vezme velký kámen a mouchu rozmáčkne. Zabije tím ovšem i svého přítele.

Kuje proti vám někdo pikle? Pak buďte rádi, že jen metaforicky. Pokud ve středověku někdo *kul pikle* doslovně, pak šlo o život. Pikle totiž byly malé bodné zbraně, které šly snadno ukrýt pod oblečením, a proto se s oblibou užívaly k úkladným vraždám.

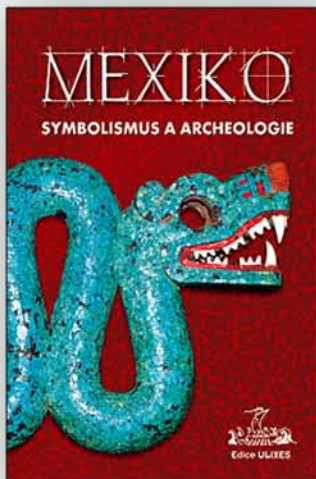

A pokud má někdo *něco za lubem*? Toto úsloví vychází ze zvyku, že si mlynáři mohli nechat mouku, která při mletí uvízla za lubem, tedy za dřevěným bedněním kolem mlýnského kola.

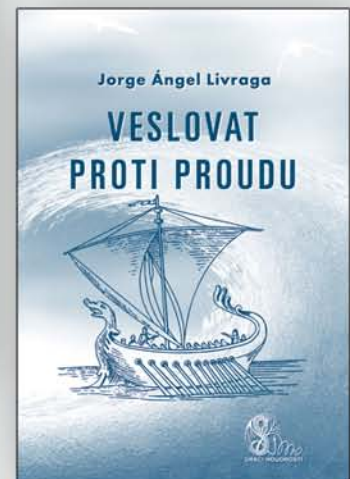
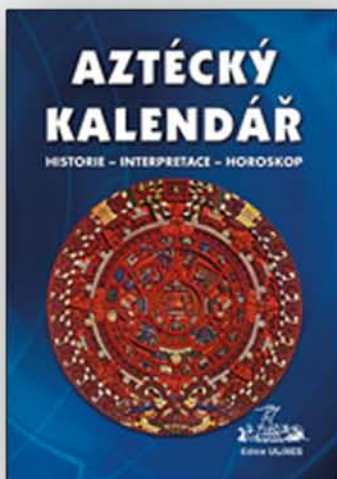
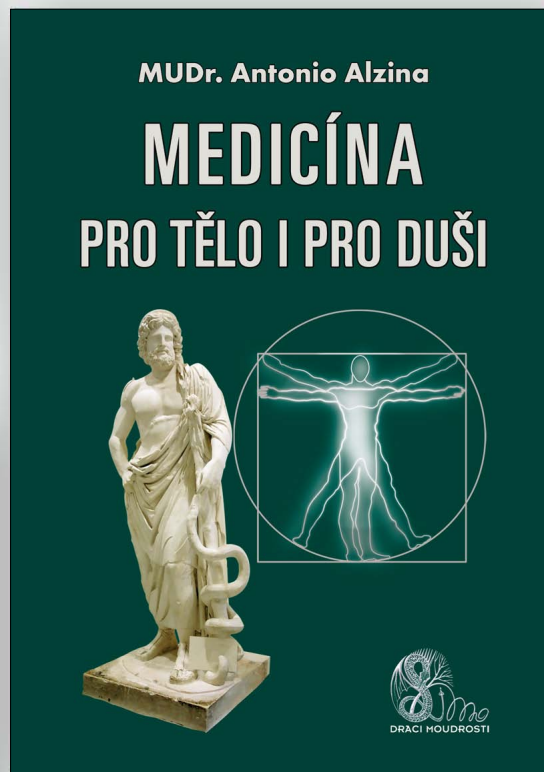
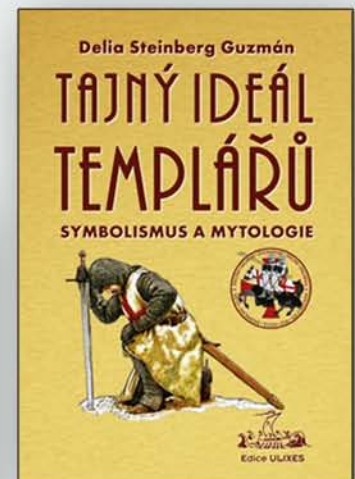
Dalším často užívaným úslovím je koupit něco *za babku*. Vzniklo v patnáctém století, kdy se začaly razit drobné mince s velmi nízkým obsahem stříbra, a tedy i nízkou hodnotou. Lidově se jim říkalo babky.

Další úsloví pocházejí z dob ještě mnohem starších. Příště se podíváme na několik slovních spojení, která se v našem jazyce dochovala z antiky.

KNIHY A REPRODUKCE ARCHEOLOGICKÝCH NÁLEZŮ Z CELÉHO SVĚTA

PRÁVĚ VYŠLO

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

PŘEDURČENÍ, NEBO SVOBODNÁ VŮLE?

Všichni lidé všech kultur ve všech dobách narazili na tento problém, ocitli se před těmito dvěma velkými cestami: zda existuje předurčení, nebo zda my, lidé, na základě své vlastní vůle, svých vlastních přání a slz, rizik a omylů můžeme změnit chod věcí.

Všechny v dějinách známé národy zdůrazňovaly tento problém, a dokonce mu zasvětily božstvo. Například v rámci toho, co víme o Římě (což je mnohem více, než jsme věděli před deseti lety, kdy se myslelo, že za založení tohoto města vděčíme Romulovi a Removi, a opomíjela se Vergiliova tradice o Aeneovi a jeho malé družině), měl tento národ božstvo vyšší, než byl Jupiter, božstvo beze jména, kterému říkali *Neznámý*.

Řekové měli také božstvo vyšší, než byl Zeus, pán Olympu. Říkali mu *Zeus-Zen*. Aischylos nám vypráví o tomto božstvu, které řídilo osud. Tato řecká dramatická díla, která jsou odrazem především eleusinských mystérií, se často zmiňují o Osudu, který řídí všechno. Připomeňme si například tragédii samotného Aischyla *Upoutaný Prométheus*. Když Prométheus ukradl oheň, světlo, inteligenci pro lidi, Zeus ho potrestal tím, že jej nechal připoutat k hoře na Kavkazu, zatímco mu orel požíral játra, která mu neustále znovu narůstala, a tak se každý den opakoval tento bolestivý cyklus.

Dle esoteričtějších verzí měl Prométheus do levého boku zaraženou železnou radlici z pluhu. Když se tento na hoře ukřižovaný zeptal: „Proč mi to děláš?“, hlas vznešenější než Diův, přicházející prostřednictvím Herma, boha moudrosti, mu odpověděl: „Protože to vyžaduje Osud, protože takový je Osud.“

Všechny národy tušily, že kromě určitého personifikovaného božstva existuje jistý druh osudu. V hebrejské *Kabale* ho nacházíme v podobě *Ain Soph*, ne-věci. Toho, co se nachází nad Korunou, toho, co řídí všechny neviditelné bytosti, dokud nesestoupí do tohoto světa duality, v němž se věci projevují pod vlivem působení energie na hmotu, při nárazech a křížení sil.

Starodávný indický pantheon se také zmiňuje o božstvu, které uniká veškerým našim intelektuálním a racionálním schopnostem.

Totéž nacházíme v pantheonech předkolumbovské Ameriky a Číny. Božstvo, které nemá jméno, které je neúprosným Osudem.

•••••

Existuje tedy tento neúprosný a absolutní Osud? Existuje nějaký způsob soužití s tímto Osudem? Nebo snad Osud neexistuje a my máme svobodnou vůli, na základě níž jednoduše sami kujeme svůj vlastní osud?

Je těžké odpovědět na tuto otázku, neboť existují příklady, které svědčí jak pro jedno, tak i pro druhé. Některé z nich jsou opravdu děsivé. Před několika měsíci v Anglii našli novelu téměř neznámého spisovatele, napsanou kolem roku 1890.

Tato novela mluví o lodi mnohem větší, než byly ty, jež znali v té době, o plavidlu s hmotností 60 000 tun jménem Titan. Na její první slavnostní cestě se nalodilo více než 2 000 cestujících a vyrazilo z New Yorku do Anglie. Den předtím, než dosáhla cíle, se střetla s ledovcem, který jí prorazil trup a potopil ji. Navzdory poplašným signálům, které loď

vysílala, tomu nikdo v prvním okamžiku nevěnoval pozornost, neboť byla proslulá svou nezničitelností. Mnoho lidí se utopilo a byla to největší katastrofa v námořních dějinách. O dvacet let později se novela stala skutečností. Jak to můžeme vysvětlit? Jak měl tento spisovatel přístup k tomu, co se teprve stane? Jak je možné, že se někdy to, co se má stát, symbolickým způsobem zjeví lidem?

Mým prvním učitelem esoterismu byl starý německý profesor jménem Schmidt. Bylo mi sedmnáct let. Pamatuji si, že mi při jedné příležitosti vyprávěl o svém příteli z Londýna, starším pánovi, který měl velkou zálibu v astrologii.

Opravdovým učedníkům, kteří studují astrologii a přísahají na svou vlastní duši, je zakázáno zjišťovat okamžik vlastní smrti. Učitelé, bohové, nás považují za neschopné žít normálním způsobem, pokud známe okamžik své smrti. Dokonce i ti, kteří nelpí na své fyzické schránce a nevěří v existenci smrti – avšak mohou mít děti, učedníky, práci nebo knihu, kterou právě dokončují –, kdyby věděli, kdy zemřou, úplně by to změnilo jejich způsob života a zbavilo by je to posledních možností tváří v tvář smrti. Proto všeobecně ten, kdo rozumí astrologii, přestože může zjistit své okamžiky smrti – neboť jich je více –, to neudělá.

Abychom pochopili, že každý člověk má více okamžiků smrti, představme si, že život je jako kužel, do něhož vcházíme točivým způsobem. První okamžik smrti jsme prošli relativně lehce, potom procházíme dalšími okamžiky smrti, které možná překonáme, a možná ne, avšak kruhy se uzavírají, až dosáhnou posledního, který je nevyhnutelný.

Také není dovoleno zjistit okamžik smrti milované osoby.

Můj profesor mi vyprávěl, jak jeho přítel zjistil okamžik své smrti. A to nejenom datum, ale i způsob, jakým zemře. Dozvěděl se, že zemře utopením. Navzdory všem svým znalostem však reagoval velmi prostě, odešel žít do Sahary, neboť si byl jistý, že se tam nemůže utopit. Tento člověk v den, který byl stanoven, zemřel utopením v písku za písečné bouře.

Herodotos též vypráví příběh o vladaři, který nařídil, aby se z celého jeho království odstranily vozy se dvěma koly, a zakázal jim vjezd na celé území, neboť mu jistý věštec předpověděl smrt zapříčiněnou takovým vozem. Jednoho dne v zemi propuklo povstání a jeden ze vzbuřenců, jenž byl jeho podřízeným, ho připíchl k trůnu svým mečem. Poslední, co viděla oběť na jílci meče, byl vůz se dvěma koly – symbol královského rodu, z něhož vrah pocházel.

Tyto příběhy, které opakovaně vyprávějí různé osoby, nás přivádějí k názoru, že existuje jisté Předurčení, neúprosný Osud, který zahrnuje všechno.

Indové ve své filosofii mluví o dharmě, což je zákon, který řídí universum a všechny jeho obyvatele; o sádhane jako smyslu života, o předurčené cestě pro tento život; a o karmě, která je zákonem akce a reakce.

Indové si dharmu představují jako širokou cestu, po níž se musí nevyhnutelně kráčet. V čem tedy spočívá svoboda, kterou člověk má, jakým způsobem se odlišují dobří od zlých; lidé, kteří opustili své instinkty, od těch, již se vzdali posvátných přání Duše? Tito

filozofové říkají, že svoboda spočívá v tom, zda kráčíme rychle, nebo pomalu; pokud se příliš odchylujeme od středu a narážíme na okraje, zakoušíme bolest, a ta nám pomáhá nabýt vědomí, a vrátit se do středu cesty.

Bolest je vždy přenoscem vědomí, a skutečně si věci vážíme teprve tehdy, když je ztratíme.

Všichni nosíme ve svém nitru slabý hlas, hlas vědomí, který v Himálajích nazývají Hlas *Nada*, jenž nám říká, co bychom měli udělat a zda je to, co děláme, dobré, nebo špatné. Obvykle se stává, že ho neslyšíme, snad proto, že jsme mu již přivykli a slyšíme ho jako vodu, která teče, nebo vítr, který fouká, a necháváme ho plynout. Avšak tímto Hlasem je Bůh v nás, Duše, Já, Ono nejnuitrnější. To, co dokonce nepřestává mluvit ani tehdy, když fyzicky opustíme Zemi.

Tento vnitřní hlas nám říká, která z cest je tou naší, což se obvykle shoduje s Velkou Cestou, s Velkým Určením objevujícím se ve všem.

.....

Existuje tedy také svobodná vůle? Bohužel, v materialistickém světě, v němž musíme žít, jsme rozvinuli dialektickou mysl v nejhorším smyslu slova. Jinak řečeno, věci jsou buď bílé, nebo černé, jsou dobré, nebo špatné. A říkám bohužel, nikoli proto, že bych byl proti axiologii, proti jistému úsudku o hodnotách, nýbrž proto, že není černé vše, co není bílé, a naopak. Je velmi nebezpečné pustit se do této dialektiky absolutismu, do tohoto dogmatismu v nejtyranštějším smyslu slova. Takový způsob myšlení a interpretace přírody nás nutně vede k řadě omylů a srážek, nejen mezi lidmi, nýbrž i v nás samotných, neboť se trýzníme a žijeme sklíčení kvůli tomu, že si musíme zvolit, i když jsou tyto pseudovolby často vynucené a ve skutečnosti jsme si je vymysleli my sami.

Předurčení, nebo svobodná vůle? A proč ne jistým způsobem obojí? Proč by se tyto dva elementy nemohly shodovat, pokud je zbavíme charakteru absolutního?

V tomto manifestovaném světě neexistují absolutní hodnoty. Všechno závisí na tom, co s čím porovnáváme.

Všechno má tedy jistý osud. Každá věc v tomto evolučním okamžiku, v této chvílce vědomí má své potřeby, svůj osud. A snad tento osud nebude ničím jiným než výchozím bodem k dalším cestám, o nichž se nám dnes možná ani nezdá.

Vše kráčí ke svému osudu. A během toho, jak kráčíme, odhalujeme, že existuje jistá metafyzika Osudu, že existuje něco nad fyzickou částí, co upoutává naši pozornost, co nás vede jako otec svého syna.

Existuje fatálnost, avšak zbavená bolesti, zbavená úzkosti. Je to fatálnost veselá, plná života, jež nás přivádí k místům, která ještě nechápeme, avšak navzdory svým obavám k nim musíme vykročit, abychom se jim mohli přiblížit. Tento neúprosný Osud nás pohání v postupu metahistorií, kterou nedokážeme pochopit, avšak cítíme ji ve svém nitru.

Přesto může toto vše žít v dokonalém souladu s naší svobodnou vůlí, u níž také není

důvod ji chápat jako absolutní, nýbrž spíše jako relativní. V rámci velkého metahistorického pochodu můžeme vytvářet svou vlastní historii a neseme odpovědnost za to, co vytváříme. Neboť přesto, že se všechny věci opakují, že všechny odcházejí a znovu se vracejí, se též z jiného stanoviska nikdy neopakují. To, co probíhá právě v tomto okamžiku, je ojedinělé a neopakovatelné. Už nikdy se to znovu nestane a jistým způsobem to nikdy neexistovalo. To znamená, že v rámci toho, co právě děláme, je každý okamžik hodnotný a posvátný, neboť se nikdy nebude opakovat tak jako nyní. Proto máme odpovědnost nevzdávat se. Ti, kteří věří v neúprosný osud, a proto se nechávají unášet životem, se mohou dostat do určitého druhu involuce. Člověk má možnost kráčet svým krokem, svým způsobem, a během tohoto pochodu sám sebe ztvárňovat, čistit, leštit.

Jsou lidé, kteří se na své cestě plazí, a jsou jiní, kteří krácejí pevnými kroky. Jsou tací, kteří se při chůzi opírají o druhé, a jsou ti, kteří krácejí a zároveň podepírají ostatní. Jsou lidé, kterým při jejich pochodu nezáleží na tom, že šlapou po zádech svých přátel, a jsou tací, kterým nevadí, že jejich přátelé šlapou po nich. Nejsme všichni stejní. To je jeden z mýtů dvacátého století. My lidé jsme

odlišní svými tvářemi, svými zálibami, způsobem svého projevování. To však neznamená, že jsme v rozporu ani že jsme nepřátelé. Na základě našich rozdílů dokážeme sjednotit prvky, které rozhybou naši vlastní evoluci.

Opravdový filozof, ten, kdo skutečně hledá Pravdu, se musí naučit kráčet ruku v ruce s Mystériem, musí se naučit, že nedokáže pochopit všechny věci, a přijmout to, že je nemůže pochopit. Neboť je marné chtít pochopit vše, vědět všechno a vyjádřit všechny věci čísly a slovy. A právě to byl omyl devatenáctého století, kdy se říkalo: „A nyní, co nám ještě zbývá vynalézt?“ Lidé věřili, že proto, že už vynalezli parní stroje, první vlaky, proto, že první prototypy automobilů se vlekly rychlostí dvacet kilometrů za hodinu, je již všechno vynalezeno. Existovalo však mnohem více věcí a ještě stále jich mnoho existuje, které nebyly vynalezeny. A také jiné, na které jsme už zapomněli. A další, které bychom chtěli udělat, a jiné, které bychom udělat nechtěli.

Musíme se tedy naučit kráčet ruku v ruce s dítětem, které je symbolem Záhady. Takto se často v iniciačních mystériích znázorňovala ona část boha, jež se nachází v nás a snad i mimo nás, jež se směje a někdy nese v ruce pochodeň, abychom mohli lépe vidět, kudy kráčíme. Toto dítě, jež nás doprovází, je pokladem, který přehlízíme, je pro nás poučením, abychom si všichni uchovali trochu skromnosti, abychom měli ve svých srdcích velkou víru v nás samé, v lidstvo a boha. A nemyslím tím boha křesťanského ani židovského ani muslimského, nýbrž Něco, co je nade všemi věcmi, To, co hluboce cítíme, co nás doprovází, co nás miluje.

ČLOVĚK S BOHEM NENÍ NIKDY SÁM.

Když člověk vnímá boha, nikdy není sám, nýbrž dokáže uskutečnit vše, co si v rámci svého osudu opravdu přeje uskutečnit. Jeden člověk s bohem má sílu množství.

Prof. Jorge Á. Livraga
Zakladatel Mezinárodní organizace
Nová Akropolis

KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

PROČ JE KURZ UŽITEČNÝ?

- Abychom lépe poznali sebe sama: etické otázky jednotlivce;
- Abychom do svého života vložili hloubku a nadčasovost;
- Abychom pochopili okolnosti, v nichž žijeme: hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi;
- Abychom byli hlavními tvůrci lepší budoucnosti: význam dějin pro pochopení současnosti a toho jak dnes žít a aktivně vytvářet budoucnost.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka inspirovaná probíranými tématy.

TÉMATA KURZU

ČLOVĚK SÁM SE SEBOU - ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

TISÍCILETÁ INDIE

MOUDROST TIBETU

BUDDHISMUS

ČÍNA

EGYPT

ARISTOTELES

NEOPLATONIKOVÉ

ČLOVĚK A SPOLEČNOST - ČLOVĚK A SOUŽITÍ

PLATONSKÁ TRADICE

ŘÍM A OBČANÉ SVĚTA

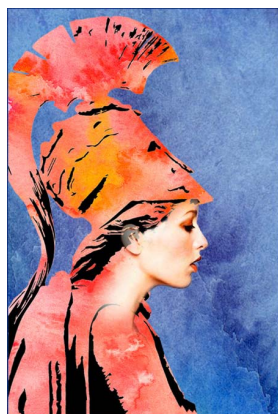
FORMY USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI

ČLOVĚK V PRŮBĚHU DĚJIN - MÝTUS A DĚJINY

STARODÁVNÉ VĚDY

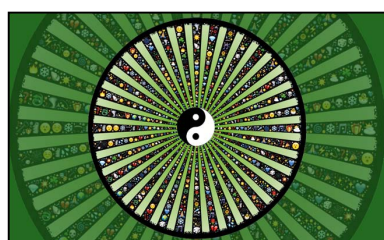
www.akropolis.cz

KURZ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Kurz 13 x 2 hodiny

Kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu. Ty utvářejí opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života. Je rozdělen do tří základních modulů: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

KARMA: OSUD A SVOBODNÁ VŮLE

Přednáška

Je náš osud předurčen, nebo kráčíme společně k cíli a na každém z nás záleží, jak a kudy cesta ubíhá? Proč nekráčíme všichni stejně a nejsme stejní? Mnohá učení východní i západní tradice vysvětlují, jak můžeme svůj osud uchopit do vlastních rukou, méně se trápit a dosáhnout štěstí.

MAHÁTMA GÁNDHÍ

Přednáška ke 150. výročí jeho narození

Jeden z největších indických duchovních vůdců. Prosazoval filozofii aktivního, ale nenásilného odporu (satjagraha), a nakonec 15. srpna 1947 dovedl Indii k nezávislosti. Celý život ho vedla snaha o dosažení Pravdy. Den jeho narození, 2. říjen, byl OSN vyhlášen jako Den nenásilí.

TEMPLÁŘI

Přednáška s videoprojekcí

Čím to je, že jsou pro nás stále velkou inspirací i záhadou? Na přednášce pronikneme do tajemství řádu, jeho symbolů a do osudů výjimečných lidí. Objevíme snad i důvod, proč templáři a jejich ideál tak silně ovlivnili naše dějiny: Non nobis, Domine, non nobis, sed Nomini Tuo da gloriam.

PRAKTICKÁ PSYCHOLOGIE

4 x 2 hodiny přednášek a cvičení

Kurz psychologie nás přivede k poznávání sebe sama na základě mnohých doporučení a praktických cvičení, která se zaměří především na naši pozornost, vědomí, emoce, paměť a imaginaci.